నాకు నచ్చిన నా కథ

ఇది ఆంధ్రప్రభ వారపత్రికలో 1970లో ప్రచురితమైంది. అంటే దాదాపు పన్నెండేళ్ళ క్రితం. అచ్చులో ఇది నా నాల్గవ కథ. చాలా చిన్న వయస్సు నుండి వ్రాసే అలవాటుండేది నాకు. అయితే వాటిని ప్రచురణకి ఎలా పంపాలో తెలిసేది కాదు. మనసు స్పందించినపుడు ఆ భావాల్ని కాగితంమీద పెట్టుకోవడం నాకు ఎనిమిది సంవత్సరాల వయసు నుండి అలవాటు

మన్నెం శారద

దరిదాపు పదిహేనేళ్ళనుండి వ్రాస్తున్నా నా రచనల సంఖ్యాబలం తక్కువే. రాసి కన్నా వాసి ముఖ్యమని నమ్ముతాను నేను. వ్యాసాలు, గేయాలు, కథలు ఎక్కువగా వ్రాసేను. నవలలు తక్కువ. విషయాన్ని సాగదీసి పేజీలు నింపడం నాకు ఇష్టం వుండదు. నా కథలు, నాటికలు ఆకాశవాణిలో కూడ ప్రసారం అయ్యాయి. అన్నీ యాభయి కథలు వ్రాసి వుంటానేమో.

నేను వ్రాసిన ప్రతి కథ నేను మనస్ఫూర్తిగా యిష్టపడినవే అయినప్పటికీ యీ కథ 'దూరపుకొండలు' పై నాకు ప్రత్యేక అభిమానం వుంది. సాధారణంగా మనం చిన్నతనంలో వ్రాసిన రచనలు యిప్పుడు చదువుతుంటే 'ఇలా

వ్రాసేనేమిటీ' అని నవ్వొస్తుంది. కారణం వయసొచ్చే కొలదీ మనం మానసికంగా పరిణితి చెందడంవల్ల.

కాని యీ కథ మాత్రం ఆ వయస్సులోనే నేను చాలా గొప్పగా మనుష్యుల మనస్తత్వాలు చిత్రించగల్గేనని తృప్తి కల్గుతుంది. పైగా యీ కథకు చాల అభినందన పరంపర వచ్చింది. అదొక్కటే నాకు నచ్చడానికి కారణం కాదు. ఈ కథ వ్రాసేక యిప్పటివరకు నిజజీవితంలో శైలజ శంకర్రావుల్లాంటి వ్యక్తుల్ని చూడటం సంభవిస్తూనే వుంది. అందుకే నిజజీవితాలకి దగ్గరగా వుండే యీ కథ నాకు బాగా యిష్టం.

'దూరపు కొండలు'

చలిగాలి జివ్వున వీస్తోంది. విజయవాడ వదిలిన రైలు, వేగం పెంచు కొని ముందుకి పరుగులీస్తోంది. సూర్యుడు ఎర్రబడిన ముఖం చాటు చేసుకుంటున్నాడు. ఎర్రని కాంతిలో మెరుస్తున్న ఆకాశం, కొండలు, చెట్లు అతి వేగంగా వెనక్కు పరిగెడుతున్నట్లూ తానే నిశ్చలంగా కూర్చున్నట్లు ఫీలయింది శైలజ. కిటికీ గాజుతలుపు మూసి షాల్ కప్పుకుంది.

అలా శూన్యంలోకి చూస్తుంటే ఎన్నెన్నో తలపులు!

తానే నిశ్చలంగా వున్నట్లు సుదూరంగా కన్పించే చెట్లు, కొండలే ముందుకి పరిగెడుతున్నట్లు అనిపించగానే విరక్తిగా నవ్వుకుంది. చిన్ననాటి నుండి మనిషి భ్రమకి లొంగిపోతూనే వున్నాడు.

ఈ భ్రమ మనిషిని తనచుట్టూ బొంగరంలా త్రిప్పి ఆడిస్తుంది.

లేకుంటే— సత్యమూర్తిలో తను చూసిన ఆకర్షణ, అనురాగం ఒట్టి ఎండమావి కావాలా? అది తెలిసేసరికి తాను చాలా దూరం ప్రయాణించేసింది. ఇప్పుడు వెనక్కి తిరిగితే తనని ఎవరు హర్షిస్తారు? ఒకవేళ హర్షించినా తానే పెళ్ళి పూడ్చుకోగలదా!

'సత్యమూర్తి— ఎలా మారిపోయేడు!' శైలజ చేతి రుమాలుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

క్రమంగా ప్రపంచం అంతా నల్లరంగు స్థిరపరుచుకుంది.

రైలు అలసట లేకుండా ప్రయాణం సాగిస్తోంది.

శైలజ ఆలోచనలు కూడా వేగం అందుకొన్నాయి.

ఇప్పుడు సత్యమూర్తి తన గురించి ఆలోచిస్తాడా?

లేదు! ఎదుట వ్యక్తినే గుర్తించలేనివాడికి ఎక్కడో విషయాలూహించ గల శక్తి ఎక్కడిది?

ప్చ్! తాను మోసపోయింది. సర్వంగా అతన్నే భావించి తనవారందర్నీ దూరం చేసుకుని పెళ్ళిచేసుకుంది. ఫలితం— జీవితంలో భర్తీచేయలేని శూన్యం! గుండెలో భరించలేని బరువు!

'ఎందుకిలా నా జీవితం నిరాధారం చేసేవు భగవాన్!' శైలజ తల పట్టుకొంది. జలజలా కారే కన్నీరు ఆపాలనే ఊహ ఆమెకు తట్టనేలేదు.

"ఏమండీ, మీరేదో బాధపడ్తున్నట్లున్నారు?"

శైలజ విస్ఫుహగా అతనివంక చూసింది.

అతను ఆత్రుతగా ముందుకి వంగి శైలజవైపు చూసేడు.

"అవును. కొద్దిగా గుండెనొప్పి" అబద్ధమాడింది శైలజ.

"తరచు వస్తుంటుందా?" డాక్టరులా ప్రశ్నించేడు.

తల వూపింది.

"డోంట్ వర్రీ" అతను బేగ్ తెరచి చిన్న మాత్ర అందించేడు శైలజకు.

శైలజ తీసికోకుండా అతనివైపు చూసింది.

"ఫర్వాలేదు. వేసుకోండి. నాకూ వున్నది ఈ బాధ! అందుకే జాగ్రత్త పడుతుంటాను. అయినా మనిషన్నవాడికి, అందులోనూ మనసున్నవాడికి బాధ తప్పదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

శైలజ విచిత్రంగా చూసిందతని వైపు. అత నిదేం పట్టించుకోకుండా శైలజకు వాటర్ బాటిల్‌లో నీళ్ళు వంపి యిచ్చేడు.

శైలజకి టేబ్‌లెట్ మ్రింగక తప్పలేదు.

"గుడ్! అలా వుండాలి!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"మీ పేరు" అడిగింది శైలజ.

"శంకర్రావంటారు. ఇక వృత్తంటారా? ఇంజనీరింగ్ చదివేను. కానీ పరిస్థితుల రీత్యా ఒక ఇంజనీరింగ్ ఫర్మ్‌లో రిప్రజెంటెటివ్‌గా చేస్తున్నాను. బొత్తిగా ఆఫీసులో కట్టిపడేస్తే కూర్చునే రకం కాదు. క్రొత్తదనం కావాలి. నిత్య నూతనంగా జీవించాలని ఆశ! ప్రతిక్షణంలోను ఓ క్రొత్త అనుభూతి కోరుకుంటాను. భవబంధాలు లేనివాణ్ణి! ఇవేళ చస్తే ఎవరు ఏడవనే వారు లేరు." అతను తమాషాగా కళ్ళు త్రిప్పుతూ అన్నాడు.

శైలజ సరదాగా విన్నా చివరిమాట ఆమెలో జాలి కల్గించింది.

"మీరు బాధాకరమైన విషయాలు కూడా తమాషాగా చెబుతారు." అంది.

"మీ కాంప్లిమెంటుకు థాంక్స్" కాని ప్రతి విషయానికి బాధపడితే సంతోషం రెక్కలు వచ్చి ఎగిరిపోతుంది. సుఖాన్ని రెండుచేతులూ చాచి అందుకుంటాం కదా, కాని కష్టాల్ని టాలరేట్ చేయకుంటే ఎలా?"

"మీరెంతో అనుభవం వున్నట్టు మాట్లాడుతున్నారు"

శంకర్ తేలిగ్గా నవ్వేసేడు. "గాలికి పెరిగినవాడనండీ మీకు అడుగడుగునా అనుభవాలే. ఇంతకూ అయిదు నిముషాల్లో స్వీయ చరిత్రంతా చెప్పించేసేరు. మీ పేరు చెప్పనేలేదు."

"శైలజ"

"వెరీ నైస్."

"ఇంతకూ మీరు ఎక్కడికి వెళ్తున్నట్లు?"

"హైద్రాబాద్."

"ఓ! మనిద్దరిదీ ఒక్కటే గమ్యం! ఇంతకూ మీ హజ్‌బెండ్ అక్కడ వర్కు చేస్తున్నారా?"

"లేదు మా స్నేహితురాలింటికి వెళ్తున్నాను."

"వెరీగుడ్! స్నేహానికి అంత మాత్రం విలువయిచ్చే వాళ్ళున్నారంటే— ఐయామ్ రియల్లీ హేపీ!"

అతని మాటలకు శైలజ నవ్వింది.

"నిజం!" శంకర్ తమాషాగా కళ్ళు చిట్లించి అన్నాడు.

"చూడండి! చాలామంది మేరేజ్‌తో స్నేహానికి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టేస్తారు. అంతవరకు ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించి కలిసిమెలిసి తిరిగిన స్నేహితుల్నిక్కడ మరచిపోయి భర్తల చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తారు. సంవత్సరం తిరిగిందో లేదో యిలాంటి కపుల్స్ లైఫ్ వుత్త బోరంటూ ఎడమొగం, పెడమొగంగా తయారయి జీవితంలో ప్రతి చిన్న లోపం భూతద్దంలో చూసుకుని కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకునీ వాపోతారు. దేని విలువ దానికిస్తే ఇలాంటి బాధలు రావని గ్రహించరు."

శంకరాన్ని చమత్కరిస్తున్న నిజాలు విని శైలజ గుండె దడదడలాడింది.

'ఇతను తన గుట్టు కనిపెట్టేయలేదు కదా!' అనుకుంది.

"ఏమిటి పీడిలా బోర్ కొట్టిస్తున్నా దనుకుంటున్నారా?"

"లేదు లేదు. మీ కంపెనీ ఎంతో రిలీఫ్‌గా వుంది."

"మీ రకక్కడ ఎవ్వాళ్ళుంటారు?"

"చెప్పలేను. బహుశా ఏదయినా వుద్యోగం చేయాలని వుంది."

"వ్వాట్? మీ కలాంటి అవసరం లేదు కదా?" ఆతను ముందుకు వంగి ఆవక్తిగా అడిగేడు

శైలజ తెచ్చుకోలు నవ్వుతో "అవసర మనేది ఆయా వ్యక్తుల వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలపై ఆధారపడి వుంటుంది." అంది.

"రియల్లీ! మిమ్మల్ని అభినందించకుండా వుండలేకపోతున్నాను. మీరు మరోలా భావించకుండా వుంటే ఎప్పుడయినా ఎలాంటి సహాయం కావాలన్నా అందిస్తాడీ శంకర్" జేబులోనుండి విజిటింగ్ కార్డు తీసి అందించేడు.

"థాంక్సు" శైలజ అందుకుని పర్సులో భద్రపరిచింది!

తెలతెలవారుతుండగా రైలు హైదరాబాదు చేరి అలసటగా ఆగిపోయింది మంచుతెరల్లో ముసుగు కప్పుకొని ముడుచుకున్న ముస్లిం సుందరిలా వుంది భాగ్యనగరం.

శైలజ క్రిందకి దిగింది. లగేజ్ క్రిందకు దింపి, "మీ గురించి ఎవరూ వచ్చినట్టు లేదే?" అన్నాడు శంకర్ చుట్టూ చూస్తూ.

"అవును. నేను తెలియబరచలేదు."

"మరి మీరు ఒంటరిగా వెళ్ళగలరా?"

"నాకు హైద్రాబాదేం కొత్తకాదు" అంది శైలజ నవ్వుతూ.

"అయితే వర్యాలేదు" సామాను డిక్కీలో పెట్టించి టాక్సీడోరు తెరిచేడు.

శైలజ టాక్సీలో కూర్చుని ముందుకి వంగి చేయి వూపి "మీ మూలంగా నా జర్నీ హాయిగా సాగింది! మీ హెల్పు నేను మరువలేను. థాంక్యూ!" అంది.

"బై బై చెప్పు కూడ మరచిపోకూడదు!" అన్నాడు నవ్వుతూ,

టాక్సీ కదిలిపోయింది.

• • • •

శైలజ అకస్మాత్తుగా వూడిపడటం ఆశ్చర్యం కల్గించినా మనస్ఫూర్తిగా సంతోషించింది మాలతి. మాలతి భర్త మాధవరావు కూడ ఆమెను ఎంతో సంతోషంగా ఆహ్వానించేడు.

"నువ్వెప్పుడూ ఉరుము లేని పిడుగువే!" అంది మాలతి నవ్వుతూ.

"మీరు మమ్మల్ని గుర్తుపెట్టుకుని రావడం మా కెంతో సంతోషంగా వుంది" అన్నాడు మాధవరావు.

శైలజ తేలిగ్గా శ్వాస పీల్చింది. ఎలాంటి అవాంతరం లేకుండా తాను హైద్రాబాదు చేరుకోగల్గింది. మాలతిలో మునుపటి స్నేహం, ప్రేమ అలానే వున్నాయి.

వారం రోజులు ఏ విషయమూ చెప్పకుండా కాలం గడిపేసింది. ఆ రోజు సూట్‌కేసులో సర్టిఫికెట్సు తీస్తుంటే పక్కనే వచ్చి కూర్చుంది మాలతి.

"ఇంకా యివి భద్రంగా దాచావన్నమాట. నా డిగ్రీ సర్టిఫికెట్లు ఏమూల వుందో కూడ గుర్తులేదు" అంది నవ్వుతూ.

"జాగ్రత్త లేకుంటే ఎలా? ఎప్పటి కెయ్యది అవసరంబో!" అన్నది శైలజ నవ్వుతూ.

"ఏమిటా అవసరం?"

"ఉద్యోగాన్వేషణకు" శైలజ నవ్వాలని ప్రయత్నించినా ఆమె ముఖం ముకుళించుకుపోయింది.

"ఏం, సత్యమూర్తి జీతం చాలటంలేదా?" మాలతి శైలజ ముఖంలోకి గుచ్చి చూసింది.

శైలజ కిటికీలోనుండి బయటకు చూస్తూ "కాదు, సత్యమూర్తితో నాకు సరిపడటం లేదు."

"అదేం?" మాలతి ఆశ్చర్యపడింది.

"అదేం అంటే నేను చెప్పలేను. నేను చెప్పేది వినడానికి చాల తేలిగ్గా అర్థరహితంగా అన్పించవచ్చు. కాని నేను సంవత్సరంలో ఏ ఒక్క క్షణం సంతృప్తిని అనుభవించలేదు. నేనా విరిక్తత భరించలేను."

మాలతి ఆవేశంగా శైలజ భుజాలు పట్టుకొని కుదిపింది. "పిచ్చిగా మాట్లాడకు. వివరంగా చెప్పు. ఇష్టమొచ్చినట్లు నిర్ణయాలు చేసుకోవడానికి యివి జీవితాలు" అంది.

"అందుకేగా యింత బాధ! విందు జీవితమంతా కూన్యంగా గతకాలంటే మనసొప్పక, హాయిగ గడపాల్సిన కాలమంతా కన్నీరు వింపుకోవడం యిష్టం లేక యిలా వచ్చేను."

"ఇంతకూ ఏం జరిగిందో చెప్పు" అంది మాలతి విసుగ్గా.

శైలజ తలవంచుకొంది. "అతను మునుపటి మనిషి కాదు. పూర్తిగా మారిపోయేడు. అలా అని ఏవో దురభ్యాసాలు నేర్చుకున్నాడని కాదు. నేను

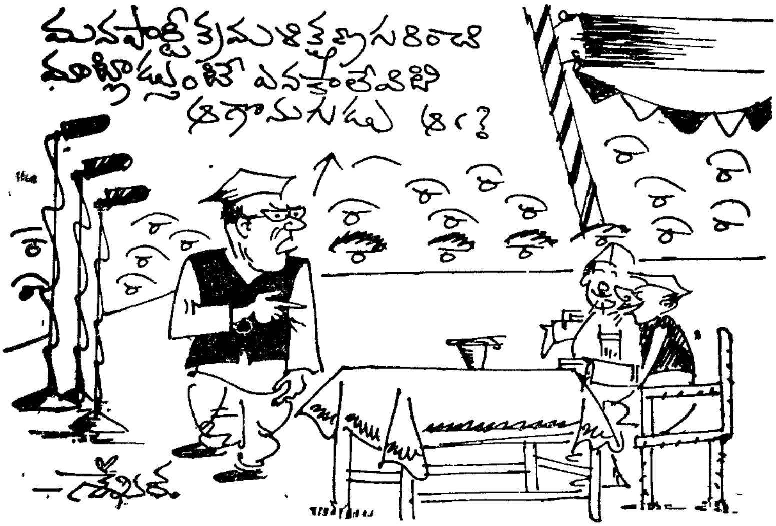

అతని కోసమే వున్నానని, అతని కోసమే అన్నీ వదులుకొని వచ్చేశానని గుర్తించినట్లు కనిపించదు. ఎంతో యాంత్రికంగా కనిపిస్తాడు. ఉద్యోగం కోసం జీవిస్తున్నాడనిపిస్తుంది కాని జీవితం కోసం వుద్యోగం చేస్తున్నట్లు కనిపించదు. ఇంతెందుకు, మా పెండ్లికి ముందున్న వుత్సాహం అతనిలో లేదు. నాకున్నది అతదేనని—అతని ఒక్కమాట నాకెంతో శక్తినిస్తుందని గ్రహించదు. అతను కొట్టినా తిట్టినా నేనింత బాధపడేదాన్ని కాదు."

శైలజ చెప్పినదంతా విని మాలతి ఫకాలున నవ్వింది.

"ఇంత పిచ్చి వూహలు నీకు కూడ వస్తున్నాయన్నమాట. సత్యమూర్తితో నీకున్నంత పరిచయం నాకు లేకపోయినా సమగ్రంగా అతని గుణగణాలు నాకు తెలుసు. అతనెప్పుడు ఉత్సాహంగా ఉరకలువేసేడు గనుక! అప్పట్లో ఓ మూల కూర్చుని గంభీరంగా వుండే అతనంటేనే నాకు యిష్టం అన్నావు. అల్లరిగా వుండే వాళ్ళంతా కాకిమూకన్నావు. సత్యమూర్తి మంచి వాడు. ఈ పాటికి నీ వెక్కడికి వెళ్ళేవో అని కంగారు పడ్తుంటాడు. చెప్పకుండా వచ్చేశావని తెలియదు. లేకుంటే కొంపలో అడుగుపెట్టనిచ్చేదాన్ని కాదు"

శైలజ ఉక్రోషంగా ముక్కుపుటా లెగరేసింది. 'చెప్పడం చాలా తేలిక రక్తిలేని జీవితం ఒక్కక్షణం గడపలేను నేను."

మాలతి అనునయంగా అంది. "పోనీ అతన్ని కాదని యిక్కడ నీ జీవితంలో నువ్వు పోగొట్టుకున్నది సంపాదించగలవా?"

"ప్రయత్నిస్తాను" అంది శైలజ బింకంగా.

"ఈ ప్రయత్నాలు, యీ ఆవేశాలలో మీకు తెలియకుండానే మీ మనసులు ఎంత విరిగిపోయేది ఆలోచించేవా?"

శైలజ మాట్లాడలేదు.

"ఉద్యోగం చేసి నువ్వు ఆర్థికంగా స్వతంత్రురాలివి కావొచ్చు. మానసికంగా నువ్వు చాలా కృంగిపోతావు. ఉద్యోగాలు నువ్వనుకున్నంత తేలిగ్గా దొరికేవి- నువ్వూహించినంత సుఖప్రదమైనవీ కావు. పరిస్థితుల రీత్యా తప్పితే ఉద్యోగాలు సున్నితమయిన యే ఆడది చేయడానికి మనసారా అంగీకరించదు."

శైలజ మాలతివైపు ఆశ్చర్యార్థకంగా చూసింది.

"ఉద్యోగం చేయడం తప్పయితే మరిప్పుడు చేసేవాళ్ళ సంగతి?"

మాలతి నవ్వింది. "అక్కడే నీవు పొరబడుతున్నావు. చేయడం ఎప్పటికీ తప్పు కాదు కాని మనం అనుకున్నంతగా మన సమాజం ఎదగలేదు వేషభాషల్లో నాగరికత పెంపొందించుకున్నామే గాని సంస్కారంలో మనం ఒక్కడుగు ముందుకెయ్యలేదు. పొరిగింటి ఆడపిల్లను హేళనగా మాట్లాడే ప్రతి మగవాడు తన ఆడవాళ్ళని యితర్లు గౌరవించాలని ఆరాటపడ్తాడు. అక్కడే మన సమాజపు సంస్కారపు వేరు కుళ్ళిపోయింది గత్యంతరం లేక గడపదాటొచ్చిన ఆడపిల్లలెంతమంది యీ కుసంస్కారుల చేతుల్లో పడి బాధపడ్తున్నది వెళ్ళి అడిగితే నీకే తెలుస్తుంది."

శైలజ మొండిగా అంది. "ఏమో, నేను మాత్రం తిరిగి వెళ్ళలేను. 'నే వెళ్ళిపోతాను' అంటే నాకెవ్వరూ లేరని తెలిసికూడ నీ యిష్టం అన్న వ్యక్తి దగ్గరికి నేను వెళ్ళలేను."

మాలతి కోపం దిగమ్రింగడానికి ప్రయత్నించింది. "నీకు విచక్షణజ్ఞానం కూడ పోయింది. ఎందరాడవాళ్ళు నువ్వాశించిన తృప్తి లభించక వేదన పడ్డారో చెప్పు అందువల్ల వాళ్ళంతా లోపరహిత జీవితాలు గడుపుతున్నట్లేనా? ఒక బంధానికి ముడిపడి కాలం గడుపుతున్నారు. నువ్వే అసలు సత్యమూర్తిని తప్పుగా అర్థంచేసుకున్నావని ఎందుకనుకోకూడదూ! నీ వ్యక్తిత్వాన్ని గుర్తించినవాడు కాబట్టే నే వెళ్ళిపోతానంటే నీ యిష్టం అన్నాడు."

శైలజ విసుగ్గా "దయచేసి సత్యమూర్తిని పొగడటం తగ్గించి యీ

సర్టిఫికెట్లు మాధవరావు కిచ్చి వాకేదైనా వుద్యోగం చూసిపెట్టమను.'' అంది.

మాలతి ఓడిపోయినట్లు చూసింది. మాట్లాడకుండా కాఫీతెచ్చి శైలజ కిచ్చింది. ఇద్దరూ కాఫీ త్రాగినవనంతరం మాలతి మెల్లిగా అంది. ''క్షమించు శైలజా! నువ్వు కోరబడి వస్తే నేను గ్రుడ్డిగా ఉద్యోగం చూసిపెట్టి మీ యిద్దరి మధ్యా దూరం పెంచలేను. నువ్వు తిరిగి వెళ్ళడం మంచిదని మరోసారి చెబుతున్నాను. ఈ విషయంలో నువ్వు నన్నెలా భావించినా నేను చేసేదేమీ లేదు.''

శైలజ చాలా సేపు మాట్లాడలేదు. అలా శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చుంది. ఈ లోపున మాధవరావు ఆఫీసునుండి హడావుడిగా వచ్చి కేంప్ కెళ్లాలంటూ మాలతిని తొందరపెట్టేడు. సూట్ కేసు, హోల్డాలు సర్ది మాలతి వ్యాన్ చేత జీప్‌లో పెట్టించింది.

మాధవరావు శైలజ దగ్గర కొచ్చేడు. ''నేను కేంప్‌కు వెళ్తున్నానండీ. బహుశా నేను రావడానికి అయిదారు రోజులు పట్టొచ్చు. ఈ లోపున మీరెళ్ళి పోతారేమో! మూర్తిని అడిగినట్లు చెప్పండి''

అతని వెళ్ళిపోతుంటే విలబడి చూస్తుండిపోయింది శైలజ.

* * * *

మర్నాడు ఉదయమే శైలజ ప్రయాణానికి సిద్ధమైంది.

''ఏమైనా తొందరపడి మాట్లాడివుంటే మరేమీ అనుకోవుగా! మూర్తిని అడిగేనని చెప్పు.'' అంది మాలతి టాక్సీదగ్గర నిలబడి.

శైలజ నిరక్తిగా నవ్వింది ''నీ ఆతిథ్యానికి థాంక్సు. మళ్ళ బ్రతికి బాగుంటే కలుస్తాను'' అంది.

గుమ్మంలో టాక్సీ దిగుతున్న శైలజని చూసి శంకర్రావు ఆశ్చర్య పడ్డాడు. ''మార్వలెస్! మీరు నిజంగా వస్తారనుకోలేదు.'' అన్నాడు.

''ఏం, నిజంగా రాకూడదనుకున్నారా?''

''ఎంత మాట! లగేజీతో సహా వచ్చేరు కాబట్టి మా ఆతిథ్యాన్ని మీరు స్వీకరిస్తారన్నమాటేగా!''

శైలజ ఇల్లంతా కలయజూస్తూ నిలబడిపోయింది.

''కూర్చోండి. నిలబడిపోయేరు.''

''మీరు కేంప్‌లో వుంటారని భయపడ్డాను.'' అంది శైలజ కూర్చుంటూ

''నిజమే. వారంలో ఒక్క రోజూ కూడా నేను యింట్లో వుండను. నా

అదృష్టంకొద్దీ నేను సెలవులో వున్నాను." అన్నాడతను తల ఒక పక్కకి ఒరిగించి నవ్వుతూ.

"ఆ అదృష్టం నాదీ."

"ఇద్దరిదీ అయితే మరీ మంచిది" అన్నాడతను ఫ్లాస్కులో పాలు వంచి నెస్‌కేఫ్ కలిపి బిస్కట్లు ప్లేట్లలో సర్దుతూ.

ఆ రోజు ట్రెయిన్‌లో తన బాధలోనూ, చీకటిలోనూ సరిగా చూడలేదు కాని.... 'అందమైనవాడే' అనుకుంది శైలజ.

ఆరోగ్యమైన శరీరంపై అందమైన దుస్తుల పొందిక మరీ విందుదనాన్నియిచ్చిందనుకొంది.

వరసగా ఇంగ్లీషు, తెలుగులో మాగజైన్సు తెచ్చి ముందు పెట్టేడు శంకర్.

"ఇవి చూస్తుండండి. నేను వన్ మినిట్‌లో వస్తాను" అతను హడావుడిగా స్కూటర్ మీద వెళ్ళిపోతుంటే శైలజ లేచి నిలబడి వళ్ళు విరుచుకొని గదులు పరికించడం మొదలుపెట్టింది. అందమైన రెండు గదుల్లో ఒకటి డ్రాయింగ్ రూమ్, మరొకటి బెడ్‌రూమ్. అందంగా అమర్చిన నిర్మల్ పెయింటింగ్సు, టేబుల్‌పై కొండపల్లి బొమ్మలు- అతనికి కళపట్ల వున్న మక్కువ తెలుపుతున్నాయి. బెడ్‌రూమ్‌ను ఆనుకొని వున్న బాత్‌రూమ్ చూడగానే స్నానం చేయాలని పించింది.

తలస్నానం చేసి పొడవయిన కురులు ఆరబెట్టుకుంటే టకటక బూటు చప్పుడు చేసుకుంటూ శంకర్, అతని వెనక కారియర్ తీసుకుని పనిపిల్లాడు వచ్చేరు.

' అరె మీరా? శైలజ వెళ్ళిపోయి శకుంతల కాని వచ్చిందేమిటి చెప్మా అనుకున్నాను" అన్నాడతను శైలజను పట్టిచూస్తూ. శైలజ సిగ్గుపడింది.

భోజనాలనంతరం "బ్రహ్మచారిగాణ్ణి, ఆతిథ్యంలో లోపాలుంటే మన్నించాలి" అన్నాడు ఎదురుగా కూర్చుంటూ.

"మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టడానికి కాదు నేను వచ్చింది."

"మరి ?"

"మీరు ట్రెయిన్‌లో చెప్పినట్లు మీ నుండి సహాయం పొందడానికి వచ్చేను. నాకు వుద్యోగం చేయాలని వుంది. మీ రేదైనా రికమండ్ చేస్తారని...."

"ష్యూర్ ! ఏం వుద్యోగం చేయగలరు మీరు!"

"బి.ఏ పాసయ్యేను సైపు వచ్చి"

"చూద్దాం" సర్టిఫికెట్ను అందుకున్నాడు శంకర్.

"మీకు బోర్ కొట్టించడం నా కిష్టం లేదు. అందుకే టివోలిలో 'పేంట్ పెయిల్స్'కి టిక్కెట్లు రిజర్వ్ చేయించాను. రెడీ అవ్వండి" అన్నాడు సాయంత్రం అవుతుండగా. "శైలజ మనసెందుకో అకారణంగా గువ్వలా ఎగిరి వుత్సాహపడుతున్నది. శైలజ డ్రెస్సయి బయటకు వచ్చింది. శంకర్రావు కూడ తయారు ముగించి టాక్సీ పిలిచేడు.

దారిలో యిద్దరూ అంతగా మాట్లాడుకోలేదు.

హాల్లోకి వెళ్ళగానే పిక్చరు మొదలయ్యింది. శైలజ అప్రయత్నంగా ప్రక్కకు చూసింది. శంకర్ సినిమా చూడ్డంలో నిమగ్నమయ్యేడు.

ప్రొజెక్టరు వెలుగులో అతని ముఖం శిల్పంలా మెరుస్తోంది. వల్లిటి సన్నటి క్రాపు అందంగా తళతళలాడుతున్నది. వంపు తిరిగిన పెదవులపై చివరి వంకు పెంచిన సన్నటి మీసం అతని చిరునవ్వుకి నగిషీ పెట్టినట్లుంది.

అనుకోకుండా అతను శైలజవైపు తిరిగి చూసేడు. శైలజ గభాలున తల త్రిప్పుకొంది.

"మీరు పిక్చరు చూస్తున్నట్లు లేదు" అన్నాడు.

శైలజ సిగ్గుపడింది. తన ప్రవర్తన మీద తనకే వెగటు పుట్టినట్లు తల వంచుకుని కూర్చుంది. ఆ తర్వాత శంకరదేం పట్టించుకోనట్లు ఏవేవో కబుర్లు చెబుతున్నాడు. భోజనం ముగించి హాల్లో బెడ్ వేసుకున్నాడు శంకర్.

గదిలో మంచంమీద పడుకున్న శైలజకు పాత సమస్యలకు సమాధానం- దొంకర్కబోగా క్రొత్త సమస్యలు కొనితెచ్చుకుంటున్నానేమో అన్పించింది.

ఆమె మనసు శంకర్‌కి, సత్యమూర్తికి మధ్య అంతరాలు కొలిచి, కొలిచి చూడ్డం ప్రారంభించింది.

శంకర్! అణువణువునా ఉత్సాహం తొణికిసలాడే మనిషి. అలాంటి వ్యక్తి దగ్గర జీవితం విసుగనిపించే క్షణాలుండవు. మనిషికేం కావాలో పెదవి విప్పి చెప్పకుండానే కని పెట్టగల సమర్థుడు. బాధలు కూడా తియ్యగా వర్ణించగల చతురుడు. ఏ అదృష్టవంతురాలికోసం వేచివున్నాడో! మూర్తి తలపుకి రాగానే ఆమె విసుగ్గా నిట్టూర్చింది. శంకర్‌లో వున్న వుత్సాహంలో

అనువున్నా కావిలా దారుల వెదుక్కోవలసిన అగత్యం ఏర్పడేది కాదు' శైలజ కాలువా కప్పుకొని నిద్ర కుపక్రమించింది.

* * *

శైలజ మనసు ఉల్లాసంగా ఉంది

శంకర్ ముఖం కడుక్కొచ్చేసరికి శైలజ కప్పుల్లో కాపీ కలిపింది.

శంకర్ నవ్వుతూ కప్పు అందుకొన్నాడు "ఎంత కొట్టిపారేసినా ఇంటికి అడదే మున్నాటికీ అందమని ఒప్పుకోక తప్పదు "

శైలజ నవ్వుతూ "మాటలకేం గాని ముందు నా ఉద్యోగం సంగతి ఆలోచించండి" అంది.

"ఉద్యోగం అంత తొందరగా అవసరమా?"

"కాదా, మనం ఎంత సన్నిహితులం అయినప్పటికీ నే నిలా మీకు భారంగా వుండటం ఏం బాగుంటుంది? లోకం ఏమనుకుంటుంది?"

శంకర్రావు టకాలున కప్పు టీపాయ్ మీద వుంచి అరక్షణం శైలజవైపు చిత్రంగా చూసేడు. "ఒక్కొక్కప్పుడు మీరు చాల గంభీరంగా ప్రవర్తిస్తారు కాని అప్పుడప్పుడు ఒట్టి బేలలా మాట్లాడుతారు."

"ఏం?" అంది శైలజ అమాయకంగా

"చూడండి, స్నేహానికి అర్థం ఏమిటి? అలాంటి పవిత్రమయిన స్నేహితులమై వుండి ఒకరికొకరు భారం కావడం ఎలా వీలవుతుంది? కాబట్టి మీ మొదటి మాట శుద్ధ అర్థరహిత మైందంటే మీరేమీ అనుకోరుగా! ఇక లోకం మీదకు దండెత్తుదాం. లోకం అనేదేమిటి? మీలాంటి నాలాంటి వలుగురు మనుష్యులు కలిస్తే ఏర్పడేదేగా! అందులో అందరూ చదువుకున్న వాళ్ళు, సంస్కారులు వుంటారనే గట్టి నమ్మకమేమీ లేదుగా. ఇక పోతే తప్పు చేస్తున్నదీ లేనిదీ ఏ మనిషి కామనిషికి తెలిసినట్లు యితరులకి తెలియదని నా భావన. ఇక యీ లోకం చేసే పనేమిటంటే యిద్దరు స్త్రీపురుషుల అనుబంధాన్ని అసంబద్ధంగా నిర్ణయించి, ముద్రవేసి గాలికి వదిలిపెట్టటమే. ఏ పరిస్థితుల్లో ఎవరి కెలాంటి అనుబంధం ఏర్పడిందో, అది ఎలాంటిదో కొంచెం కూడ ఆలోచించడానికి ప్రయత్నించదీ లోకం. సంఘం దృష్టిలో దోషులుగా నిర్ణయింపబడి చేయని తప్పులకు బలిఅయి నవాళ్ళు మనకు చరిత్రలో కోకొల్లలుగా కనిపిస్తూనే వున్నారు

ఇక యీ సంఘం-భర్త అన్యాయానికి బలియ్యే భార్యలని, స్వార్థంకోసం

కల్పించుకున్న కులమత విద్వేషాల ఒరలో ఇరుక్కున్న దీనుల్ని కన్నెత్తి చూడదు అసలు సంఘానికి సమస్యలు సృష్టించడమే గాని వాటిని పరిష్క రించటం చేతగాదంటే మీరేమంటారు?''

"మీరు రీజనబుల్‌గా మాట్లాడుతుంటే నే నేమనగలను!''

"అలా ఒప్పుకున్నారు బాగుంది। ఒక్క విషయం అడుగుతాను ఏమనుకోరు కదా।''

"అడగండి'' శైలజ కనులెత్తి చూసింది.

"ఎంత కాదనుకున్నా నా కొక్క అనుమానం. మీరెందు కంతగా వుద్యోగ ప్రయత్నం చేస్తున్నారో నా కర్థంకాలేదు.''

శైలజ కాస్సేపు మౌనం వహించింది. ఆ క్షణం ఆమెకు శంకర్‌ను మించిన ఆప్తులీ ప్రపంచంలో దొరకరనే అనుభూతి కల్గింది. బొటనవ్రేలు నేలకు రాస్తూ నెమ్మదిగా తన అసంతృప్తి వెల్లడించింది శైలజ

"ఆయన పేరు?'

"పేరు, వూరు ఏమైతేనేం లెండి. అతను నా భర్త. ఇంతకు మించి చెప్పలేకపోతున్నందుకు క్షమించండి.''

"ఫర్వాలేదు. ఇంతకూ అతనిలో పరివర్తన రావాలని మీరాశిస్తున్నారా?''

"రావడం హర్షదాయకమేగా. కాని నేను అభిమానం చంపుకుని మాత్రం అతని గడప త్రొక్కను ''

ఈ నిరీక్షణలో మీ జీవితం కరగిపోతే చివరకు మీకు మిగిలేది?''

శైలజ తల్లడిల్లి చూసిందతని వైపు.

శంకర్ గట్టిగా నవ్వేడు "మీరు మీ జీవితాన్ని ప్రేమిస్తున్నారు. జీవితం నుండి మీరెంతో ఆశించేరు. అది మీకందకపోవడం మీరు సహించ లేరు. ఆ భర్తృ పూర్తిచేసుకోవాలనే కాంక్ష లేకుంటే శూన్యమనన్కాయి మీరు అతని దగ్గరే గుట్టుగా జీవితం వెళ్ళబుచ్చేవారు. అలాకాక యిలా యిల్లు వీడి రావడంలో మీకు మీ ఆశలపై, జీవితంపై గల గాఢ మక్కువ అర్థమవు తుంది. ఇలాంటప్పుడు ఏ క్షణమో మీ భర్తలో కలిగే మార్పు కోసం మీరు కాచుకూర్చోవడం పూర్తిగా అసందర్భం. చివరకు అతనిలో మార్పువచ్చి కథ సుఖాంతం అవుతుందని నమ్మడ మెట్లా?''

"మీ రాలోచించుకోవలసింది ఒక్కటే విషయం. మీరు జరిగినదానికి నల్ల రంగు పూసి, భవిష్యత్తు వెదుక్కోవడం— అంటే మీ ఆశయాలకు తగిన వ్యక్తి

మరొకణ్ణి ఎన్నుకోవడం, లేదా కిమ్మనకుండా అతని దగ్గరకి వెళ్ళిపోవడం, లేదా వుద్యోగం చేస్తూ జీవితం హారతి కర్పూరంలా కరిగించుకోవడమో" శంకర్రావు టవల్ తీసుకుని బాత్రూమ్‌వైపు వెళ్తుంటే శైలజ దిగ్భ్రమగా చూస్తూ కూర్చుండి పోయింది.

ఆ తర్వాత శంకర్ ఏమీ జరగనట్లు మామూలుగానే ప్రవర్తించేడు. కాని శైలజ మాత్రం మామూలుగా వుండలేకపోయింది. శంకరం మాటలు ఆమెలో తీవ్ర సంచలనాన్ని కల్గించేయి. ఆమె మాటల్లో జంకు, చూపులో అవిశ్వ లత ఏర్పడింది. అంతకుముందు కన్నా బలమైన ఆకర్షణలో ఆమె యిరుక్కు పోయింది.

* * * *

నాలుగు రోజులనంతరం "నాకు టూర్ ప్రారంభమైంది. మీరు నాతో రండి, ఇక్కడ ఏం చేస్తారు?" అన్నాడు శంకర్ సూటుకేస్‌లో బట్టలు సర్దు కుంటూ.

"ఎక్కడెక్కడకు?" అంది శైలజ ఆసక్తిగా.

"అటు పీలేరు— యిటు నాగార్జునసాగర్. మధ్యలో మన కిష్టమైన చోట మరో హాల్టు .. " అర్థవంతంగా నవ్వేడు శంకర్

శైలజ కిమ్మనకుండా బట్టలు సర్దుకుంది.

అందమైన కాశ్మీరు పట్టుచీరపై ఎర్రటి స్వెట్టర్ ధరించింది శైలజ. మెడచుట్టూ గుండ్రంగా తిరిగిన ముడికి ఒకప్రక్క ఎర్రగులాబీ చెవులకి ముత్యాల దిద్దులు, పెట్టకుని ముచ్చటగా వుంది కాటుక దిద్దిన కన్నుల్లో ఏదో భయం అస్పష్టంగా గోచరిస్తున్నది.

రాత్రి ఏడు గంటలకు ప్లాట్‌ఫారమ్‌మీద పూరి ఎక్స్‌ప్రెస్ రెడీగావుంది.

"టిక్కెట్లు ముందే రిజర్వ్ చేయించేను పదండి" అన్నాడు ముందుకి దారితీసి ఫస్టుక్లాస్ కంపార్టుమెంటులోకి కారిడార్‌లోంచి వెళ్ళి ఒక కూపేలోకి దారితీసేడు. అతన్ని అనుసరించింది శైలజ.

శంకర్ హోల్డాల్ విప్పి బెర్తుమీద పరిచేడు. శైలజ కిటికీ ప్రక్కగా కూర్చుంది.

"ఇది వింటరని మరచిపోతే ఎలా?" శంకర్ గ్లాసుడోర్ మూసి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"వారం రోజుల క్రితం మనం పరిచయస్తులుగా ప్రయాణం చేసేం.

ఈరోజు ఎంతో ఆత్మీయులై వెళ్తున్నాం. ఈరోజు మన జీవితంలో ఓ తీయని అనుభూతి కావాలని ఆశిస్తున్నాను.''

శైలజ మాట్లాడకుండా అతనివైపు చూసింది.

''నిజంగా నాకీ రోజు ఎంతో సంతోషంగా వుంది. ఈ ప్రపంచంలో నేను ఏకాకిని కానని నాకూ ఒక తోడూ నీడా వుందని, నేను బ్రతకాలని గట్టి ఆశ కల్గుతోంది. నిజం చెప్పు. నీకు నా మీద సానుభూతి కల్గటం లేదూ!'' శంకర్ శైలజచేయి తన చెంప కానించుకుని ఆమె కళ్ళలోకి చూసేడు,

శైలజ చేయి తీసుకోవటానికి ప్రయత్నించలేదు. శంకర్ ఆకర్షణ నుండి తప్పించుకోలేని బలహీనత ఆమె హృదయమంతా నిండిపోయింది. 'తన జీవితంలో మరో మలుపు తిరిగిపోతున్నది. కనీసం తానాశించినది యిప్పుడైనా లభ్యమైతే . ' ఆమె మళ్ళీ ఆశలల్లుకోవడం ప్రారంభించింది.

వైజాగ్‌లో దిగినప్పుడు శైలజ కొంచెం భయపడింది.

ఎక్కడైనా సత్యమూర్తి కన్పిస్తే... ?

శంకరిదేం పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. అతడు హుషారుగా ఈలవేస్తున్నాడు. అతని కళ్ళలో క్రొత్త తళుకు !

సీలేరు చేరగానే టి.బి.లో దిగి నీటుగా తయారయి ''మరి రాణీగారు సెలవిస్తే మీకు ఉద్యోగ ధర్మం నిర్వహిస్తాడు'' అన్నాడు నవ్వుతూ బేగ్‌తో.

శైలజ నవ్వుతూ తల వూపింది.

''నే వచ్చేటప్పటికి టాయిలెట్ ముగించి రెడీగా వుండు. నా ఫ్రెండు నెవర్నయినా అడిగి జీప్ తీస్తా. ప్రాజెక్టు చూద్దువుగాని'' అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

శైలజ టి. బి. ఆవరణలో లిల్లీపూలు కోసుకుని తయారు కుపక్రమించింది, కెంపుల సెట్టు బయటకి తీసి, తెల్లటి ఎర్రంచు జరీ పట్టుచీర తీసి స్టాండుపై వేసింది.

మంచమ్మీద కూర్చుని ఆలోచనల్లో మునిగిపోయిన శైలజ బయట శంకర్ కంఠధ్వని విని వులిక్కిపడింది.

''మీ మిసెస్‌ని కూడ తీసుకొచ్చేవా?'' పరిచయమైన కంఠధ్వనిగా తోచి కర్టెను వెనకే వుండిపోయింది.

శంకర్ కంఠం తగ్గించి వ్యంగ్యంగా అన్నాడు "మిసెస్ కాదులే. ఓ వన్నెలాడి'' శైలజ తన కాళ్ళక్రింద భూమి కృంగిపోతున్నట్లు కళ్లుమూసుకుని గోడకు చేరబడింది.

"ఇంకా నువ్విలాంటి పనులు మానలేదా?"

"ఇందులో ఏముంది? ఈవిడకి పాపం భర్త దగ్గర భరించలేని అసంతృప్తి. పారిపోయి వచ్చింది పంజరం నుంచి తప్పించుకుని ఎగిరివచ్చిన పిట్ట. ఎక్కడయినా వాలుతుంది. ష్! తయారవుతున్నట్లుంది. వస్తుంది చూద్దువు గాని" అన్నాడు శంకర్ గొంతు తగ్గించి.

శైలజ వంట్లో రక్తం మరిగిపోయింది. చివాలున కర్టెన్ తొలిగించుకొని రాబోయిన ఆమె పాదాలు తక్కున ఆగిపోయేయి.

ఆ వెంటనే హృదయ విదారకంగా వినవచ్చిన కేకకు యిద్దరూ గదిలోకి పరిగెత్తేరు.

శైలజ అడ్డంగా నేలమీద పడివుంది.

"మైగాడ్! స్క్రూడ్రైవర్ ప్లగ్‌లో పెట్టి కరెంటుషాకుతో సూయిసైడ్ చేసుకున్నట్లుంది" అన్నాడు ఆవేదనగా.

సత్యమూర్తి అతని మాటలు విన్పించుకోలేదు. "శైలూ" అంటూ ఆమె ప్రక్క కూలబడ్డాడు.

ఆ వెంటనే అతని కళ్ళు నిప్పులు కురిపేయి. "దుర్మార్గుడా, చివరికి నా శైలు కూడా నీపాలబడిందా?" అన్నాడు ఆవేదనగా.

శంకర్ నిర్లక్ష్యంగా తల యెగరేసాడు.

"ఆమె ఒక్క క్షణం అయినా జీవితంలో సంతృప్తి చవిచూసిందంటే అది నా దగ్గర కాని నీ దగ్గర ఎంత మాత్రమూ కాదు."

సత్యమూర్తి ఆవేశంగా "అమాయకుల్ని దారి తప్పించడం నీ ధర్మమా? మరి నీ భార్య గతేమిటి?" అన్నాడు.

"ఓహ్! ఆమె కిలాంటి కర్మ ఎప్పటికీ పట్టదు. అసంతృప్తి అనేది తలెత్తినప్పుడు కదా, అడ్డమైన దారులు వెదుక్కోవడం! నేను ఏక పత్ని వ్రతుణ్ణి కాకపోయినా, నా భార్య శైలజకన్న ఎక్కువే సుఖపడుతుంది ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తుంది. నేనామెను గుర్తిస్తాను. అసంతృప్తి అంటే తెలియనివ్వను. జీవితంలో రక్తి చూపిస్తాను. ఇలా దూరపుకొండల నిగనిగలు చూసి భ్రమసి పరిగెత్తే అవసరం రానివ్వను." శంకర్ నిశ్చితంగా వెళ్ళిపోతుంటే చేతలుడిగి శాశ్వతంగా నిద్రపోతున్న శైలజ ప్రక్క కూర్చుండిపోయేడు సత్యమూర్తి.